

Petra Klaboučková

IGNIS
FATUUS

Hororový příběh
z magické Šumavy, kde si
život a smrt podávají ruce.

Host

© Petra Klabouchová, 2024
© Host — vydavatelství, s. r. o., 2024
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-2166-1 (PDF)
ISBN 978-80-275-2167-8 (ePUB)
ISBN 978-80-275-2168-5 (MobiPocket)

*Hoc volunt persuadere, non interire animas, sed ab aliis
post mortem transire ad alios, atque hoc maxime
ad virtutem excitari putant metu mortis neglecto.
Pro vita hominis nisi hominis vita reddatur, non posse deorum
immortalium numen placari arbitrantur.*

*Jsou přesvědčeni o nesmrtelnosti duše, která nezaniká,
ale přechází z jednoho těla do druhého. To z nich dělá
muže velkých hodnot, protože ztratili strach ze smrti.
Jejich nesmrtelní bozi nedopřejí jim klidu,
pokud nedostanou k oběti za život člověka výměnou
jiný lidský život.*

Gaius Iulius Caesar o Keltech

PROLOG

Za sedmero horami, Boubínem, Plechým, Smrčinou, Jezerní, Javorníkem, Vítkovým kamenem a Špičákem, a za sedmero řekami, Otavou, Vydrou, Křemelnou, Blanicí, Úhlavou, Ostružnou a Volyňkou, leží lesní království pradávných kouzel, příběhů a tajemství.

Zdejší lid nezná vládce, boha ani světského hříchu, zde právo člověčí neplatí a nikdy neplatilo, jen zákon hor. Lid tu žije podivný, uzavřený, na slovo skoupý, s duší temnou a plnou stínů jak hladina Čertova jezera. Na její dno nedohlédneš. A v letokruzích kostí si tu lidé nesou každý zářez života, každé příkoří a dávnou bolest, stejně jako balvany ve Vydře, proudem a jarními záplavami vyhlazené, dál tam leží v bouřících se vodách, ale nepohnou se ani o píd'. Nikam nepůjdou. Nikam! Jen tady jsou doma, národ bastardů, synů a dcer nechtěných, odevšad vyhnaných, ze všech krajů světa sem osudem navždy zavátých.

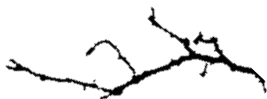
Ten lesní ráj jim už tolikrát chtěli sebrat. Vojáci ve zbrani, vztekli psi a kovové ostny na drátech všude kolem, jako ve spícím království zle prokletém. Tam, mezi nejhustšími lesy a věčnou mlhou rašelinišť, ze samého srdce toho tvrdého kraje, rodí se tajemná řeka jihu. Wilth-ahwa, divoká voda. Vltava. A vypráví. Vypráví všem, které na své cestě potká, o své kolébce, o krásné Šumavě, kraji pohádek se špatným koncem,

až tam za obzorem, na konci světa. Někdy ty příběhy tnou do živého, těžko jim uvěřit, když ti gabrétská krev v žilách nekoluje. Tady se bránou mezi šumavskými hvozdy vchází do světů neznámých, tolik podivných, že je lidské srdce obejmout neumí, mysl nechápe. A tak cizáci z údolí těm dávným povídačkám zdejšího lidu nevěří. Smějí se. Urážejí. Jen ať se posmívají, bláhoví! Jak tady nahoře říkají, smíchem překypuje huba hlupáků.

Však až tu jednou jedinkrát sejdou z cesty a hlas hvozdů je zavede do samotného srdce pralesa, uvěří. Pozdě. Odtud už není návratu. Otisky jejich posledních kroků v bahně zapadají podzimním listím tisíců barev, až je pak přikryje pohřebním rubášem sních na lokte vysoký. Ten s jarem roztaje, les nakrmí hladovou zvěř, nasytí žíznivé kořeny hustých borovic. A kosti pokryté mechem čas zatlačí do šumavského kamení, jako pečeť života věčného, aby jimi našly cestu ke světlu keře borůvčí. Pak už zůstane jen jejich hlas. Občas ho meluzína zvedne od trouchnivých pařezů až k smrkovým vrškům a nese ho chladným nočním vzduchem nad gabrétskými štíty kamsi do dále. Až tam, kde už mu nikdo nerozumí, nikdo ho neslyší.

Smích šílenců plný nejposvátnější hrůzy...

...KONEC

Objímalo ho laskavé lesní ticho a měkké odlesky světla odrážené se od vodní hladiny. Hlavu měl položenou v trávě vonící podzimem a jako by zasněně hleděl někam vzhůru, nad vršky staříčkových smrků. Usmíval se. V té skoro ještě chlapecké tváři měl klid, všechny sny i krásu mládí a dvě bzučící masařky. Třetí z něj právě vylezla mezi jeho mrtvolně bílými rty. Mouchy se ztěžka zvedly k letu těsně předtím, než se nad ním začal zatahovat zip černého pytle a jeho tělo spolkla tma plastové tkaniny.

„Mrtvý nanejvýš čtyři dny, pánové. Spíš tři. Víc až po pitvě,“ řekl silný plešatý muž ostatním silným plešatým mužům v policejních uniformách.

Pletl se. Ale to tenkrát nikdo z nich prostě vědět nemohl. Voda obvykle vydá mrtvého do čtyř dní. Když topící se zmizí pod hladinou, plíce se mu naplní vodou, vzduch vyjde ven a tělo klesne na dno jako kámen. Pak se čeká na bakterie, aby z toho kamene udělaly svými rozkladnými procesy smrdutý nafukovací balon plný plynu.

A dnes přišel čas, kdy voda konečně vydala i jeho. Jako ty zapomenuté příběhy plné tajemství, co najednou, v tu správnou chvíli, vyplují na povrch.

Na Šumavu nezvykle teplé podzimní odpoledne, hladina se stříbrně leskla a břehy byly pokryté zlatorudou nádherou spadaneho listí. Než ho objevila při své ranní procházce ta

postarší žena, jeho tělo se houpalo klidně ve vodě mělčiny mezi dvěma kluzkými kameny, jen občas mu některá z drobných vlnek poháněných větrem pohladila tvář a přelila se mu přes oči. Doširoka otevřené oči hledící k šumavskému nebi. A přes tu rozšklebenou díru přesně uprostřed čela.

„Nějakej magor, co?“ zavrtěl nechápavě hlavou dvoubradý policista s tmavými chloupky i na člancích odulých prstů. Jo, nikdo normální by se dneska přece neproměnádoval lesem takhle vymóděnej. Polní stejnokroj Československé lidové armády. Ne jenom kalhoty koupené někde v zasmrádlém armyshopu na sídlišti. Ten mrtvý byl oblečený v kompletní vojenské uniformě z dob, kdy většina z nich tady ještě doufala v modrou knížku. Khaki košile, kalhoty, vše maskovací vzor šedesát. Jehličky, šedesátky, koprovky, tak se těm hadrům tenkrát mezi vojáky říkalo. Boty šestasedmdesátky, ušanka, oteplovací vložka do blůzy i kalhot a kožený opasek s hvězdou. Jen kabát mu chyběl.

Jsou příběhy, co se umějí v pravý čas vynořit nad hladinou, a jsou lidé, kteří je zas umějí v pravý čas poslat zpátky ke dnu. Je to jejich životním posláním. Po cestě vyježděné lesáky mezi dvěma stráněmi se k řece blížily tři černé oktávky se zapnutými majáčky. Ne že by tady uprostřed lesů přístupných turistům jen pěšky a po značkách byl nějaký výrazný automobilový provoz, kvůli kterému je třeba používat ten světelný cirkus a houkat. Ale tihleti o sobě musí dát vědět vždycky.

Nejvyšší z nejvyšších, šéf všech policejních šéfů. Dvoubradák s chlupatými prsty ho znal vlastně jen z televizních zpráv. Tu jeho tvář se špatně skrývaným předkusem a jizvami po dětských neštovicích na spáncích. Co ten tu chce? U blbý sebevraždy, tady u nich na konci světa. Nikdo ho nevolal. Ale tyhlety nikdy nikdo nevolá a stejně se objeví.

Dvoubradák srazil paty, zasalutoval a nedůvěřivě pozoroval muže, který dorazil v autě spolu s Nejvyšším. Mohlo mu

být možná přes sedmdesát. Prožraný stářím a cigaretovým kouřem zasedacích místností. Oddělení, kterému kdysi velel, už dávno neexistovalo. Alespoň oficiálně. A on už byl dávno mimo službu. Alespoň oficiálně. Nataženou červenobílou pásku s nápisem POLICIE, kterou ohradili místo činu, nepodlezl. Prostě prošel. Přetrhl ji břichem, jako by neexistovala.

„Zmizte,“ štěkl ten šedivý dědek směrem k přihlížejícím policistům, aniž by jim věnoval jediný pohled, a zamířil k mrtvole na břehu.

„Prosím?“ nechápal Dvoubraďák. Stejně jako nikdo z ostatních, ale on jim tu velel a chápat by zkrátka měl, i když byl jenom policajt.

Stařík se zastavil, jako by ho to *prosím* kouslo do nohy. Otočil k Dvoubraďákovi hlavu a přejel ho pohledem odshora dolů jako rentgenový rám na letišti. Jeho oči se na chvíli zasekly na pásce kolem rukávu. Policie České republiky. Pohrdavě zkřivil rty.

„Policie by nestačilo? To vám tam napsali i adresu, abyste se jim náhodou neztratili?“

Tuhle novou dobu nikdy nepřijal, ale co by těmhle lobotomizovaným chudáčkům vyprávěl o starejch dobrejch časech.

„Stáhněte si svoje chlapy, tady končíte. Od téhle chvíle případ přebíráme my,“ vyštěkl Nejvyšší z nejvyšších a z jeho pohledu bylo jasné, že tím *my* myslel především toho šedivého dědka se zmijím pohledem. Jako by to byl on, kdo ve skutečnosti velí všem a všemu.

„Ještě něco vám není jasné?“ zasyčel spokojeně dědek. Jako had před útokem. Ne obří škrtič, jen malý, skoro neviditelný hádek. Slizký a rychlý, smrtelně jedovatý. Ten, co přežije skrytý pod správným kamenem všechno a všechny.

„Dotkl se ho někdo?“ kývl dědek hlavou k mužskému tělu s vystřeleným mozkiem v mokré trávě. Dvoubraďák zmateně poskakoval očima z mrtvého na hadího starce. Ten se mezitím

sklonil nad mrtvolou, natáhl si latexové rukavice, na ně ještě jeden pár a zkušeně zalovil neznámému v náprsní kapse košile. Vytáhl promáčený rudý sešitek. Vojenská knížka. Stránky uvnitř byly rozpité, papír se mu rozpadal mezi prsty. Naštěstí on žádná jména nepotřeboval. Vysypal z knížky drobný kovový obdélníček přivázaný na šňůrce. Osobní známka. Dlouze se díval na sérii vyrytých čísel, co znal z paměti. Tak se nakonec přece jenom objevil další. Kolik jich z toho zatraceného seznamu ještě zbývá? Příliš! Naštěstí dorazili včas. Tentokrát.

Strčil lesklý kousek kovu do igelitového sáčku a ten pak do pracovní brašny. Číslo na té věcičce by nakonec mohla dovést i tyhle ubožáky z horní polní ke skutečné identitě mrtvého těla. Sice by jim nakonec stejně nikdo nevěřil, ale on bytostně nesnášel zbytečné komplikace.

„No tak, krucinál! Hrabal na tu mrtvolu někdo bez rukavic?“ syknul za sebe.

„Jenom svědkyně, která ho našla. Snažila se ho vytáhnout na břeh. Myslela si, že ho třeba ještě zachrání. Nebyl mezi těmi kameny a trávou příliš vidět. Ani ty oči, ani ten průstřel hlavy. No a pak se složila,“ ukázal už bez odporu Dvoubraďák k hromadě vyskládaných kmenů, na kterých seděla starší žena, přes záda přehozenou záchranářskou stříbrnou alufolii na zahřátí. A proti šoku.

Když k ní hadí stařec dopajdal, dál koukala prázdně kamsi před sebe.

„Identifikovali jsme ji podle občanky, dostala něco na uklidnění, za chvíli by tu měla být sanitka,“ blekotal mu za zády nejistě Dvoubraďák.

„Nikam nepojede! Svědkyni přebíráme my.“

„Myslím, že potřebuje lékařskou pomoc, pane.“

„Tu jí samozřejmě poskytneme. A dál už by bylo lepší, abys příliš nemyslel a nechal pracovat ty, který ví, co dělají, mlaďej,“ zvedl dědek zamítavě ruku tak, aby bylo jasné, že pro

něj jakákoliv další diskuse na toto téma právě skončila. Pak se znovu obrátil k otupělé tváři té báby a snažil se v ní najít nějaký náznak toho, že je tu správně. I ten sebemenší. Už v nich dávno uměl číst, jemu se neschovali.

Kdo nevěděl, musel by se na ni dlouho dívat a možná by si stejně nevšiml. Něco by mu na ní nehrálo, to ano, něco na jejím výrazu bylo jiné. Neživé. Ty oči totiž... kolikrát už je předtím viděl, kolikrát už se díval do tváře živého, který měl oči mrtvých? Pokaždé mu z toho jejich pohledu záblo na duši.

Byl tu správně, teď už to věděl s jistotou. Tohle měli všichni společné, stejně jako člověk pod silnou hypnózou. Ta žena před ním za celou dobu ani jednou jedinkrát nepohnula očními víčky. Nemrkala.

V té chvíli kdesi v dálce zahřmělo a zataženou oblohou nad kopci projel blesk. Tvář staré ženy se okamžitě napnula. Viděl, jak se její seschlé prsty bolavě zaryly do stromové kůry na kmeni pod ní. Ani nepostřehla, že se jí zpod lámajících se nehtů řinula krev. Měla strach. Zvířecí, nekontrolovatelný strach. Zírala vytřeštěnýma očima na těžknoucí mraky, jako by to světlo blesku bylo nejděsivější věcí, co kdy viděla.

Jemu se na rtech roztáhl spokojený zákeřný úsměv.

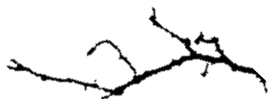
„Ondrej Laco? Dlouho jsme se neviděli, že?“

Na okamžik se v očích té staré ženy cosi zablesklo. Jako když myška v teráriu zrovna pochopí, že není kam utéct. A hadí tlama už se otvírá.

„To sis vážně myslel, že stačí jenom umřít a bude konec?“ zasyčí třesoucí se ženě zblízka do pravého ucha.

„Tak vítej zpátky ve své noční můře, Ondrášik!“

...ZAČÁTEK

*Bylo nebylo
Pravděpodobně někdy na přelomu sedmdesátých
a osmdesátých let minulého století*

(1)

Do Dušiček už zbývá jen pár dní. Do svítání možná půlhodina. Studené podzimní ráno, tma nad rozpraskanou silnicí z Hartmanic směrem na Železnou Rudu splývá před světly autobusu s chuchvalci těžké mlhy. Nad kopci na východní straně se pomalu začíná zjasňovat obzor do tmavě modré. Nejhorší čas. Silnice se leskne ranní námrazou, staříčké karose v zatáčkách podkluzuje zadek a motor při nekonečném stoupání ztěžka sípe.

Muž ve středním věku za volantem autobusu pozoruje úzkou cestu před sebou. Zná ji, jako člověk zná svou vlastní tvář. Každou díru a výmol, praskající vrásky starého asfaltu a drolící se krajnici. Mohl by řídit i se zavřenýma očima. Po slepu, jen podle paměti, otřesů a sklonu. Jo a hlavně toho svého echt šumavskýho frňáku. Šestej smysl zdejších rodáků, těch pár, co tu kolem ještě zůstalo. Holt Šumavákem buď jseš, nebo ne. Zbytek je jenom náplava, co stejně dlouho nevydrží.

Tyhle kopce musíš mít zažraný pod kůží i hluboko v duši, cítíš je a ony cítí tebe. Kdo nerozezná modráčka od hořčáka a borůvky od vlochyně, ten se nejen zesere jako amina, ale až přestane vidět létající ještěrky, ještě mu tu místní chlapi někde za tmy rádně natrhnou pozadí.

Však ty lampasáci z vojenského prostoru Dobrá Voda tu nikdy vítaný nebyli. A ani nebudou. Mozky zelený, vygumovaný. Už aby táhli! A s nima celej ten cirkus kolem hranic. Rozřízli Šumavu napůl jako jitrnici a prej na věčný časy...

Potáhnou, i voni vocaď jednou potáhnou jak namydlení, stejně jako všichni ti před nima. Sevře rty a v myslí mu vytane tvář jeho táty. Nemohl je vystát, chudák. Vždycky mu naběhla žíla na čele a máma se ho marně snažila uklidnit. Hladila ho po rukou ztvrdlých dřinou v těch jeho milovaných lesích. „Vašku, myslí na to svoje srdíčko. Víš, co říkal doktor.“

To pak otec obvykle bouchl pěstmi do stolu, až nadskočily talíře, a přísahal, že až ti hajzlové odsud pomašírujou, tak jak mu felčar chlast zakázal, stejně otevře tu starou flašku borovičky, co zakopal před barákem pod jabloní, když se s mámou brali, a vypije ji až do dna. Jenže se nedočkal. Ani táta, ani ten barák. Rozstříleli ho jako všechny ostatní domy v zabraných osadách kolem. Dělalí si z nich cvičný cíle. Když ho táta viděl naposledy, už jeho rodný dům neměl okna ani přední zeď, ve štítu černá díra po střele z tanku. Postavil ho kdysi vlastníma rukama, cihlu po cihle, praděda Václav. Venca. Vždycky Venca, už odnepaměti si to jméno posílali dál, generaci za generací.

Pak to tu vojáci srovnali se zemí všechno, usedlosti, seníky, kapličky. Prej aby se jim v nich nemohli schovávat záškodníci, kopečkáři. Zbyla jen divně tichá mlha nad podmáčenými loukami. Zmizela i tátova jabloň. Jenom ta flaška borovičky tam ještě někde leží zakopaná. A čeká, až potáhnou.

Sevře nenávisťně prsty na volantu. Jen aby mu ještě ke všemu nevběhla pod kola srnka, teď je přesně jejich čas. Tyhle

ranní šichty nemá rád, stejně jako tenhle zatracený kout na konci světa. Krucinál! Že von si nenašel lepší práci než vozit ajzboňáky a pohraničníky do rachoty. Měl tenkrát po škole, ještě svobodnej, kejvnout na ten soustruh ve strakonický zbrojovce. To ho tu ještě nic nedrželo, volnej jako pták, měl bouchnout dveřma a pryč, fofrem pryč, než si to někdo stihne rozmyslet. Peněz by bylo víc, práce míň, v půl čtvrtý píchačky u závory a spánembohem. Ne jim tu dělat vola, kdy je napadne, od nevidím do nevidím, po těchhle cestách pro ženisty, a cokoliv se podělá, je vždycky jenom jeho problém.

To on má vzadu za zády celej den živej náklad. Jeho zodpovědnost. Kdyby je i s tou svou milovanou karosou vyklopil někde do pangejtu, stejně by řekli, že to byla jenom jeho chyba. I když tahle jeho zlatá holka, co má sice srdce pod kapotou festovně seřízený šikovnýma českýma ručičkama, prostě na tyhle šumavský cesty není dělaná. A navíc má zbytek tak rozhašenej, že snad ani v Rusku by v tom lidi nevozili. Aspoň ne živý. Taky by tu mohl natáhnout brka i on a Věrka by rok co rok nosila svazeček rudejch karafiátů s hřbitovní svíčkou k dalšímu z těch dřevěnejch křížků kolem krajnice.

Mrkne očima na fotografii připevněnou v rohu předního skla. Světlovlasá štíhlá žena a dva kloučci s pusou špinavou od zmrzliny. Ten starší má odřená kolena. Obě. Tomu mladšímu chybí v rozzářeném dětském úsměvu několik mléčných zubů. Jeho pašáci! Pepík. A Venca. Hřejivá chlapská hrdost se mu rozleje kolem srdce. No jo, však jen kvůli nim přestal. Musel.

Když se tehdy převrátil na tom melouchu do příkopu a za tmy mu zachraňovali zadek kluci s bagrem, aby se na to nepřišlo, byl vožralej, jak zákon káže. Tady se to tak nikdy nebralo. Jedno dvě piva byl normální pitný režim, tři čtyři, když je den dlouhej a horkej. Řidič, svářeč, doktor, z každýho to táhne už na pár metrů. První vopice tě čeká dřív než první pusa,

ženskejch je v těchhle krajích po čertech málo, pohlednejch a volnejch ještě míň, flašku mají všude. A chlap, co neumí pít, to snad ani není chlap, jen ostuda baráku.

Jo, tak i tenkrát měl pořádně nabráno, do večera zapíjeli malýho a za tmy měl podnikovým nákladákem přivést načerno nějaký dřevo z letních polomů. Nepřivezl. Probral se, až když auto leželo na boku v příkopě u cesty. Rána jako z děla, všechno vzhůru nohama, no naštěstí jel pomalu, jen to tam v té zatáčce do stoky zlehka položil. Chvíli mu trvalo, než pochopil, co se vůbec stalo. Utekl zubatý z lopaty. Ležel celou vahou na skle dveří na straně spolujezdce. Ve chvíli, kdy se od něj s námahou odlepil a podařilo se mu dostat do celkem normální polohy, spatřil na druhé straně skla jeho...

Drobounké tělíčko rozmačkané mezi dnem stoky a převrácenou tatrovkou jako vylišovaný list kaštanu v herbáři. V záři skomírajícího světla kabiny nákladáku se mu díval vyčítavě do tváře svýma mrtvýma černýma očima na zmáčklé hlavičce a on od něj prostě nedokázal odtrhnout pohled. Jeho obličej od rozmázlé mrtvolky tam venku oddělovalo pouze popraskané sklo. Snad i viděl svůj vlastní odraz v tom pomalu chladnoucím pohledu. „Vrahu! Ty hnusnej odpornej ochlasto! Zabil jsi mě! Vidíš mě, no tak vidíš mě? Pořádně se dívej, protože je to jenom tvoje chyba. Tys tady měl chcípnout! Ty! Ne já!“

Zajíc. Možná králík, koho to hergot zajímá. Ještě před chvilkou žil a teď už ne. Kdesi hluboko pod sedačkou, pod jeho podrážkami, zaskřípaly střepy z láhve nedopité samohonky, puch rozlitého i stráveného alkoholu naplnil kabinu řidiče, chtělo se mu zvracet. A brečet. Chlapi nepláčou, aspoň v těchhle krajích ne. Slzy tě tu ze srabu nedostanou, vole, ani bůh, ten dobrejm lidem nikdy nepomohl a nepomůže, každej jenom sám za sebe. Bulí jen děcka a starý ženský. Ale on tenkrát brečel. Jak malej parchant, když ho táta seřeže. Pod parou byl vždycky naměkko. Navíc sám uprostřed šumavské

noci, jen se svým podělaným životem a vyžehlenou zajecí mrtvolkou, co mu tiše zírala do ksichtu, a najednou mu přišlo všeho strašně líto. Táty, rodného baráku i jabloně, mámy, co šla hned za rakví, těch lesů tam za dráty, který už nikdy nevidí, otupělých tváří, co mu každé ráno platí za lístek a ukazují propustku, aby je odvezl ještě hlouběji do kraje beznaděje, který dříve býval jejich domovem. A toho zajíce.

On ho nechtěl zabít. Ani sebe. Vždyť by zhebnul den po narození prvního synka. Co jsi to za tátu, proboha! Od té divné noci plné mluvících zajíců se toho svinstva už nedotkl. I když se mu chlapi v práci stokrát smáli. A toho zajíce se tam tenkrát, když ostatní odjeli a nákladák byl zpátky na všech kolech, vrátil pohřbít. Vlastníma rukama mu ve vlhké zemi smrkového lesa vyhrabal mělký hrob.

Příšlápne zlehka brzdu, aby si najel do poslední zatáčky před Rovinou. Sem se smí už jen s povolenkou. Silnice je severní hranicí přísně zakázaného vojenského újezdu Dobrá Voda. Tady jim všem zavraždili domov. Sedmnáct tisíc hektarů šumavský hlíny, ubytování pro třináct set vojáků. Kolik to zdejší stálo? Čtyřicet sedm zdechlejších osad a vsí, pět mlejníků. Bum! Vymazáno z mapy, šlus, konec. Jako by tudy znova prošla válka. Zůstal jen nálet křovisek a někde pod ním pár rozvrácených základních kamenů. Mrtvý svět. Sem už se živí nevrátí. A taková to tu kdysi bejvala krása. Oči za volantem zavřít nemůže, tak aspoň zhluboka nasaje vzduch do nosních dírek, aby na okamžik přivolał zpátky vzpomínky.

Někde tam dole se dál klikatí Křemelná. Zapomenutá. Skutečná královna Šumavy. Osamělá, divoká řeka, dnes i místním zapovězená, po celém jejím toku nestojí ani jediné lidské obydlí. V zimě má její meandr podobu černého hádka kroutícího se bělostnou panenskou plání. Jen pár srnčích stop občas přetne to sněhobílé plátno a vede nikým nedotčenou krásou až k jejím břehům. Jenom těm jelením očím je

dneska dovoleno zrcadlit se v jejích zurčících vodách, zbarvených rašelinným kalem. Někdy do zlata oblázků, někdy do odstínů mahagonu. Křemelná se točí a svíjí, nabírá na síle, člověk by ji až chtěl pohladit, konejšit, jako čerstvě vylíhnuté ptáčátko, co se slepé a opuštěné chce prát s životem do posledního dechu. Dvakrát zahne mezi mlázím a už začíná divočet. Řve a burácí v tom prázdném tichu kolem, volá lidi, své lidi, horaly, Šumaváky, kde je vám, človíčky, konec? Nechali ji tu samotnou, poslední mlýn už dávno doklapal. A ona se do hor zakusuje stále hlouběji. Tam na konci údolí, kde vrcholky kopců na okamžik dovolí slunci proniknout do území věčného stínu, zlaté paprsky prořezávají měkké chuchvalce mlhy a na hladině Křemelné vykreslí odraz samotného nebe. Tak tam, přesně tam Šumava otevřela své nuzné lidské havěti dveře do ráje. A oni si je teď nechali zavřít ostatným drátem. Škoda vzpomínat...

Konečně silnice přestane prudce stoupat. Rovina. Ve skutečnosti i podle jména. Projede kolem jediného stojícího baru, co na Rovině ještě zbyl. Gasthof u Skály svatého Vintřře znali místní i cizáci od Bavor až po Vimperk. On už nepamatuje, ale pro tátu a kumpány to bejvávala nejlepší hospoda široko daleko, dobrý pivo, hezký šenkýřky. Máma a dcera Weinbergerovic. Stará pěkně zpívala, Hilda ji doprovázela na citeru. A ta jejich děvečka! Otká. Štrúdlotka jí tu říkali. To proto, že na štrúdl i štrynkalce zadělávala vřdycky ona a pak jí ruce vonívaly po renetách, skořici a hrozinkách nakládaných v rumu. Slepá, chuděra, ale stejně nejkrásnější holka široko daleko, ještě ani osmnáct jí nebylo a na flétnu hrála jak pánbůh sám. Ženská krev a mlíko, každému občas ulítlo oko. Však takový si to chuděry při odsunu pěkně užily. Štrúdlotka obzvlášť. Sirota, nikde na ni nikdo nečekal a chlapi tu najednou byli hladoví po germánským ženským masu jako vlci. Ta se prej na druhou stranu hranice tenkrát ani nedostala. A její

jméno, to se tady pěknou řádku let bál každé vyslovit. Babky z pověrčivosti, mužský z pocitu viny.

Kašlající autobus pomalu mine stíny prázdné barabizny, kterou spolkla dávná zášť a věčná lidská blbost. Vojáci v ní teď stájí dobytek a seno. Když se občas vrací z Hartmanic na základnu zlití jako dogy, kolikrát přenocují tam uvnitř na slámě. Hotel Seno, tak se tomuhle místu teď říká. Střechu má prohnutou jak mrouskající kočka záda, ta dlouho pohromadě nevydrží. Možná půjde dolů už letos s prvním pořádným sněhem, možná s příštím vichrem od Bavor.

Jednu ruku na volantu, druhou si povytáhne zip na bundě až ke krku. Jako pokaždý, když tudy jede. Na zimu je zvyklej, ale tenhle chlad je jinej. Zmáčkne ti hrudník, vleze až do kostí. Ta prázdná okna v rozpadajících se zdech ho sledují jak oči slepce. Ve tmě vidí jen jejich obrysy, možná ani to ne. Ale ví, že tam jsou. A nejenom ta okna. Cítí je. Cítí je v zádech ještě hodnou chvíli poté, co jim karosa za klesajícím horizontem zmizí z dohledu.

Dva větší výmoly, autobus hrubě poskočí, vzadu někdo z chlapů na půl huby zanáává. Pravotočivá zatačka, nad kopci už se pomalu zjasňuje nebe. Možná tam nahoře přes noc nansěžilo. Divné svítání, zvláštní světlo. Asi se paprsky odráží od čerstvého prašanu, podivně se lámou v mrazivém vzduchu mezi štítý hor.

Zkušeným zrakem přejede ze zvyku mez s pokroucenými kmínky opuštěných jabloní. Ve skutečnosti ji vlastně ani nevidí, spíš tuší. Světlá skvrna mezi větrem zuboženými větvemi, co se tyčí proti obloze jako polámané ruce ve výhružném gestu. Starej Šinágl. Přesnej jako švýcarskej ciferník. Přesnej a bláznivej, dědek jeden. Straší tu v tom svým opuštěným sadě plným mrtvých pláňat každé den přesně za svítání již celá léta. Na nějakou povolenku jim všem zvysoka kašle. Ještě táta si ho pamatoval, a to už tenkrát byl prej Šinágl dědek nad

hrobem. „Blázen jeden starej, takhle potmě, ještě ho tu někdo srazí. Nebo se kvůli němu nabourá,“ říkají ti, co tudy projíždí poprvý. Těch tu ale bejvá sakra poskromnu. Zdejší jsou za ta léta zvyklí, každej ho tu zná. Až jednou nastane den, že starýho Šinágla už nebude, přijde jiná doba. Hodně jiná, dneska tady ještě na tu chvíli není nikdo připravený. Dědek sem patří stejně jako ty jeho uschlý stromy, kopřivami prorostlé rozvaliny a spousta špatnýho svědomí.

Starší se možná pokřižujou, když ho vidí, mladší si uplivnou a jedou dál. Však ty křížky kolem cesty, kterejch je tam pod bývalým Šináglovic sadem požehnaně, patří všechny tý zelený vojenský náplavě z Dobrý Vody. Až moc rádi si přihnou, na šumavský cesty nejsou zvyklí a pak by to sváděli na duchy. Podívá se za dědkem do zpětného zrcátka. Síla zvyku. Nic, jako pokaždý.

Šinágla spolkla tma.

(2)

Vzadu na sedadlech chlapi dospávají poslední minuty. Některý veze až od Volar a vrátí se pro ně možná v pátek, spíš v sobotu. Záleží, jak rychle se jim ty koleje podaří položit. Zima už je na krku a ten kus trati je zkrátka třeba dodělat, než to tady zapadá sněhem až do pasu. Batohy mají plné bochníků chleba, špeku a těm šťastnějším stará zavařila pár sklenic vepřového masa. Čeká je pět nocí v traťových boudách kolem kolejí. Přes den dřina a mráz za nehty, v noci tma se smradem dehtu.

Z přítmi karosy se vynoří vysoká postava v těžkém nádražáckém kabátě. Svalí své cestou rozbolavělé tělo na sedačku hned za řidičem a opře se pažemi o opěrku jeho sedadla. Medvěd. Nejstarší z čtyř. Dělá u drah už od konce války, rodný kopce mu koukají z očí, hýbe se, dejchá, myslí jako ty černé

lesy kolem. Rovnej chlap, nic ho nezlomí. Ani tenkrát, když chlapi omylem pustili tu kolejnici o vteřinu dřív a jemu pod ní zůstaly prsty. Neměli ho jak z kopců dostat, čekal tam s krvavou kaší namísto ruky až do rána. Na dezinfekci slivovici, na bolest slivovici, nakonec mu to i nějak srostlo, o prsty nepřišel. Jen má teď místo ruky cosi jako podběrák na ryby a na tu svoji tahací harmoniku už se doma jenom dívá.

„Tak co, Venco, jak jde život?“ vypustí labužnický z úst nasládlý obláček tabákového kouře a podá mu dopředu zbytek cigarety. Ameriky. Dřina tady nahoře je jak pro tažný koně, ale chlapi se tam v lesích, dva kroky od čáry, občas dostanou k věcem, o kterých by se jim jinak mohlo jenom zdát.

„Už jsi slyšel vo doktorským?“ zeptá se ho tlumeným hlasem a prsty druhé ruky si masíruje ztuhlou medvědí tlapu.

Muž za volantem přikývne. Nikdy toho moc nenamluvil. Jako všichni tady. A pak jsou věci, na které prostě není co říct.

„No jo, no. Já vím, každěj to čekal. Má to chudák napsaný v ksichtě...“

Slova se rozplynou v tichém povzdechnutí. Muž za volantem znovu jenom přikývne. Zas není co dodat. Doktor tam nahoře, na Pustině, zůstal sám. Další od něj utekla. Bodejž, kdo by tady taky zůstával, uprostřed ničeho. Ten barák tam nahoře je skoro jako zámeček. Prokletej zámek v říši zapomnění. Krásný, nádherný místo, co ti v okamžiku očaruje duši. Jenže nikomu nepřinesl štěstí. Jen smrt.

Kdysi prej patřil nějakýmu hodně zazobanému bankéři, občas sem za ním jezdíval i prezident Edvard Beneš. Toho prvního na jinej svět poslali nacisti, toho druhýho snad ještě horší časy. Hned po válce v tom opuštěném stavení bydlela nějaká vdova s dětma, Němka. V některých dobách se těžko odpouští, na některých místech ještě hůř. Říká se, že jednoho rána u baráku zastavil gazík, ženskou i děcka vyvedli před dům a tam ji před zraky těch malejch odstřelili jak škodnej

kus. Tělo zabalili do koberce, naložili, co bylo dál s ní nebo s těma malýma skopčákama, to už nikdo neví. Nebo možná ví, ale vezme si to do hrobu.

Pak do stavení jednou, za bílého dne, udeřil blesk. Možná boží znamení. Celkem jasný boží znamení. Jen doktor to nepochopil. Jel přesně v tu chvíli kolem, z Hartmanic do Kašperek. Ještě ve zpětném zrcátku viděl, jak se z domu začalo kouřit. Pak nějaký ten pátek barák zarůstal kopřivama a byl klid. Jenže ne v tý jeho doktorský duši. Jako by se mu to starý prokletí dostalo pod kůži. A když někdy v šedesátým čtvrtým chtěli Pustinu strhnout, protože ležela ve vojenském prostoru, doktor dokázal přes své kontakty rozhodnutí o demolici zvrátit a sám se tam nahoru nastěhoval. Aby odtud vůbec mohl za pacienty, musel si pořídit koně a s nima tu objíždí ten zdejší padlý lid. Však i tu Medvědovu hnátu dával dohromady on. Snílek s velkým srdcem, taková malá velká šumavská legenda, o který jen pár kilometrů odtud už nikdo neví.

Muž za volantem naposledy natáhne kouř z vyhasínajícího oharku a spolu s ním nechá plout vzduchem, nakyslým pachem několika desítek rozespálých mužských těl, vzpomínku na svou starou mámu. Ta vždycky říkala: „Těch dobřejch a poctivejch, těch se tu zlo chytá nejvíc. A drží se jich, hochu, dokud mají života v těle. A víš proč? Protože ho tu bylo tolik, že se ani nestihlo vsáknout. Už ani ta země ho nechce. Stejně jako ty mrtvý v lesích a slatích, ty taky nikdo nepohřbil, křížek neudělal. Tak tu čekají na další lidskou duši, velkou, rozbolavělou, co má vrátka otevřená. Protože do těch ostatních, ztvrdlých, se dostat neumí. Tady musíš bejt, hochu, nákej chlap, tvrdej jako ty hraniční kameny, abys vydržel.“

A doktorskéj byl pravej opak. Prej chtěl jít léčit do Afriky, před tím bleskem na Pustině. Měl, měl jít, tady na lidi jako on štěstí nečeká. Před pár lety ho nechala žena, teď se říká, že mu utekla i sestřička, co to s ním chvíli táhla. Žádná nevydrží.

Žádná. Těm, co tu zůstanou, těm by měli každý ráno ruce líbat. Bez ženský, bez dětí je tady z tebe mrtvej chlap. Jedno, jak jsi tvrdej. Rodina je to, co tě tu drží nohama na zemi. Nedá ti padnout. To, že tě někdo ještě potřebuje, že na tebe celej svět nezapomněl jako na tenhle kraj, to ti dává sílu zejtra znovu vstát a vyrazit do tý ledový mlhy, kde končí svět ostnatými dráty. Jinak zůstane už jenom flaška a vodnatý oči, co vidí i to, co není. Doktorskýho na Pustině nic jinýho nečeká. Každěj to ví. Tady ženská není třeba kvůli tomu, co jí roste mezi ramenama a stehnama, ale jako kotva k životu. A zrovna o tu teď doktor přišel.

Típne oharek cigarety o sklo a znovu letmo pohladí pohledem fotografii drobné ženy a synků. Zlatá Věruška. Kdyby jí nebylo... A najednou se všechno semele tak hrozně rychle, že nikdy nebude schopen přesně říct, co se to vlastně stalo.

„Krucinál!“ vyletí z Medvěda za jeho zády. „Co to... co to tu... kdo to... vole, no vidíš ji taky?“

Jasně že ji vidí. Nejdřív si na docela krátký okamžik myslí, že mu ještě zůstal na sítnici odraz Věřčiny fotografie. Ale ta žena na mezi nad silnicí rozhodně nebyla Věra. Jestli to byla žena. Nebo co to hergot vůbec je. Ve slabé záři předních světel autobusu se tam mezi křovím mihne drobná postava. Jako by utkaná z mlhy a snů. Nedokáže v té tmě rozlišit její obrysy, tělo zakrývají šlahouny zimou spálených ostružin. Je tam, určitě tam je. Někdo. Něco. Ta bílá tvář. Viděl ji jen na zlomek vteřiny. Někde tam dole, u jejích nohou se mihlo cosi rychlého. Zvířecí pohyby. Pes. Vlk?

Jeho oči jsou zvyklé na podlé mámení noční Šumavy. Když on něco vidí, tak to tam je a basta. A on ji viděl. Ještě teď ji má v hlavě. Zmáčené tmavé vlasy kolem mrtvolně bílého obličejce. Lesklého, snad vlhkého slzami z těch velkých očí. Prázdných, děsivě prázdných očí. Jako by hleděla do jiných světů. Snad si jich ani nevšimla. Nepohnula se. Jen se dál dívala kamsi před

sebe, na druhou stranu cesty, jako laně, co tu přecházejí pít k řece. Nevidí silnici, nevidí světla autobusu.

Stačilo jedno jediné mrknutí a byla pryč. Nic. Na levé straně silnice už si vítr znovu hraje jen s pomrzlými křovisky.

„Jed!“ zařve v té chvíli Medvěd do ticha vozu. „Jed! Jeed! Nebo nás tady rozstřílí na kousky!“

Ted' už je vidí i on. Na druhé straně silnice. Světla. Desítky, možná i stovky světel. Drobných i velikých jako zářící reflektory. Blíží se z hloubi lesa směrem k cestě. Směrem k nim! Zatracení kopečkáři! Zase je tu honí jak lovnou zvěř a oni jim zrovna stojí v cestě.

Tentokrát to musí být něco velkého! Obrovského! Je tam venku chlapů, že obloha září jako při svítání. A oni přesně uprostřed toho šílenství. Dneska tady nechají kůži! Jako by už slyšel dávku ze samopalů, co rve na kusy plechový bok karosy. Svět kolem se zpomalí. Všechno se zpomalí. Odněkud z dálky slyší vyděšený Medvěduv řev. Hrdelní zvuky, co nedokáže spojit do slov.

Polkne a znovu zapne mozek. Už už šlape na pedál plynu, aby v příští vteřině jeho noha dupla vši silou na brzdu. Je blízko! Příliš blízko, kristepane! Ten tmavý obrys lidského těla uprostřed silnice! Autobus zaskučí, napne se ve švech jak tahací harmonika. Slyší skřípání plechu, pneumatiky syčící na drsném asfaltu i křičící hlasy desítek právě probuzených hrdel za svými rameny. Něco padá, možná i někdo. Těla, batohy, všechno se to setrvačností hrne uličkou autobusu do tmy. Křečovitě drží volant a cítí pod sebou, jak jim na vlhké vozovce ujíždí zadek do strany. Děsivý pocit, kdy už dávno neřídí on, ale osud.

Konečně se po pár metrech předek karosy přibije k asfaltu, až i on skoro políbí přední sklo. Zadní část se ještě chvíli dotáčí, aby se nakonec zastavila koly jen pár centimetrů od škarpy. Autobus stojí. Jako plechová závora, co přetíná cestu napůl.

Ještě několik nekonečných chvil bude trvat, než první z nich začne znovu dýchat. Ticho a tma. Zmizela světla vojáků, zmizela neznámá žena na druhé straně, vše se znovu propadlo do neproniknutelné šumavské temnoty.

Jen v záři předních světel prořezávajících cáry mlhy nad silnicí se něco hýbe. Tmavý, svíjející se stín. Hromádka lidského masa. Metr, metr a půl a zbyl by z ní jen mastný flek na drolicí se krajnici. Třeše se a plazí. Pomalu, ze všech sil se ta černá postava snaží alespoň opřít o lokty. Nejdřív pravá paže, pak levá. Trvá to celou věčnost. Svaly neposlouchají, ruce se podlamují, znovu a znovu. Pak přece jen dokáže sebrat poslední síly, napne se, zvedne na kolena a ztěžka zvrátí hlavu k temné obloze nad sebou. On je nemůže vidět. Oni jeho ano. Tvář má zkřivenou do grimasy šílenství. Zůstane chvíli na vratkých kolenu jako zvíře čekající na poslední ránu z neznáma.

A pak se zhroutí tváří na silnici.

(3)

Dveře karosy se s pšouknutím otevrou a stojící autobus je vyplivne do tmy zakázaných lesů. Tady by normálně nesměli ani zastavit, natož vylézt ven. Jenže teď je najednou všechno jinak. Ještě před chvilkou svíral v rukou volant v přehřátém autobuse plném klimbajících dělníků, teď mu ledový vzduch ve vteřině zmáčkl hrudník a srazil dech do krátkých, vystrašených obláček páry.

Za zády cítí vysokou postavu v těžkém drážním kabátě. Jo, velkýho Medvěda jen tak něco nevyděsí. Ostatní zůstali někde vzadu ve tmě. Riskovat kvůli nějakému ožralovi se nechce nikomu. Tady člověk stejně nikdy neví. Třeba je to zase nějaká provokace. Většina z nich nemá čistý rejstřík nebo aspoň nepatří k oblíbeným režimu. To by nedělali tady, že

jo. Půltunový kolejnice v mrazu, co ti zalézá za nehty, a vedru, které tě smaží spolu s dehtem, nepokládá uprostřed těchhle podělanejch lesů někdo s čistým kádrovým posudkem. Takže buď je to nějakej novej figl chlupatejch, něco se podělalo těm zelenejm mozkům z vojenskýho prostoru, třeba jim zase pár mladejch vzalo čáru, možná nějakej kopečkář, živel nebo převaděč přecenil svý síly, může bejt i postřelenej, potrhanej od psů. Nebo se jednoduše někdo z místních zase jak zákon káže vožral šumavským bylinným vínem, tím vimperským zatmívačem mozků ve flašce, co by nikde jinde na světě nemohl bejt legální, a teď se tu válí uprostřed silnice. Nic z toho nebylo nijak neobvyklé na to, aby se ajznboňákům chtělo riskovat vlastní kejhák.

Ten chlap, nebo co to vlastně je, teď leží téměř mimo dosah světél karosy. V jejich odrazu Venca jen stěží rozpozná tvar těla. Skloní se k němu. Nic. Nehýbe se. Klekne jedním kolenem na vlhký asfalt, aby lépe viděl. Tmavý kabát, co tomu neznámému kryje záda, je na několika místech roztržený. Tmavé skvrny. Velké tmavé skvrny přes celá ramena, na rukávech, všude. Krev? bleskne mu hlavou. Ne, to není krev. Látka v těch místech vypadá úplně jinak. Zpuchřele. Zčernalá, popraskaná, jako svitek novin, když s ním podpaluješ v kamnech.

„No! Tak ten to teda sakra přehnal! Hovado!“ uchechtne se mu za zády Medvěd. Jeho hlas ale nezní pobaveně, spíš nejistě. I on to musí cítit. Mlha kolem násobí a drží při zemi všechny pachy. Zmrzlá hlína, bahno slatí, smrkové jehličí. A ještě něco. Něco, co sem nepatří a křiví ti nos. Ten člověk už z dálky smrdí... spáleným kuřetem.

„Podělaný dráty! Do prdele s váma všema!“ Není si jistý, jestli ta slova patřila Medvědovi, nebo jen slyšel vlastní hlas ve své hlavě. Vždyť je to jedno. Svatá pravda. Držet je tady v ohradě za elektrickým plotem jak stádo krav před porážkou. Tohle už dávno nebyl život. Však i v koncentrákách se prej vězni

v poslední naději vrhali proti elektrickéjím drátům. Jenže skopčákům to oplocení v lágrech aspoň fungovalo, tady s tím byl furt nějaký malér. Občas to sežehlo i samotný pohraničníky. A ten spálený kabát před ním vypadá přesně jak z vojenského eráru. V té chvíli už ví. Ví, co má čekat, ještě předtím, než se rozhodne to tělo před sebou obrátit tváří vzhůru.

Opatrně se ho dotkne rukou. Jednou. Dvakrát. Slabě s ním zatřese. Stále nic. Je z něj ale ještě pořád cítit lidské teplo. Lidské? Otočí ho na záda. Tělo se s lehkým žuchnutím převrátí. Paže se mu bezvládně rozloží po asfaltu jako polámané loutce. Teď tomu neznámému civí rovnou do ksichtu. Ztěžka se snaží ve tmě rozeznat rysy. Vidí jen světlou skvrnu lidské tváře.

„Hej! No tak, chlape!“ zatřese s ním opatrně.

Slabé zasténání. Možná taky ne. Třeba si s ním hraje jen jeho vlastní mysl. Znovu se zaposlouchá do lesního ticha. Ne! Teď to slyšel jasně! Další táhnoucí se bolestivý výdech.

Škubnutím stáhne ruku zpátky. I Medvěd za ním sebou vyděšeně trhne. Šramot. Něco tahá z kapsy.

„Na! Posvit na něj,“ podá mu rozsvícenou baterku.

Cítí, že už za ním nestojí jenom Medvěd. Tma je najednou ještě tmavší, jak se mezi něj a světla zářícího autobusu postavila hradba rozpačitých mužských těl. Namíří beze slova baterkou na bezvládnou skvrnu před sebou. Rozepnutý zelený kabát, zčernalý na více místech. Svetr. Asi doma pletený, takový ten barevný se vzory ze zbytků vlny. Dole míval modrý lem plný velkých bílých hvězd. Míval. Teď je svetr vyhrnutý až někam nad pupík a odhaluje břicho. Lem je spálený, spečený do kusu černého plastu. Stejně jako pupík. Připomíná právě spařené prase. Všude obrovské puchýře nalité vodou. Zeď mužských těl za jeho zády společně zasyčí tušenou bolestí.

Světlo baterky stoupá vzhůru k hrudníku. Ruce mrtvě leží podél těla. Dlaněmi vzhůru. Černá tvrdá kůže spálená na uhel je na nich kolem čar života rozpraskaná. Odhaluje živé maso.

Bůhví proč se mu na okamžik vybaví brambory pečené v podzimmím ohníčku. V popelu. Když je prsty rozpůlíš, taky jsou pod zuhelnatělou slupkou krásně světlé a měkké. Někdo za ním hlasitě vyhekne.

Kužel světla odhalí hrudník. To už vzadu kdosi zvrací. Slyší rychlé kroky, pod botama skřípe posypový štěrk na asfaltu. Na levé straně hrudníku ten chudák nemá nic. Zmizela silná látka vojenského kabátu, vypařil se svetr i pokožka. Koukají mu rovnou na odhalený prsní sval. Pohybuje se nahoru a dolů krátkými nádechy.

Rychle ucukne světlem baterky jiným směrem. Tohle je i na něj příliš. Zatím se ten člověk ani nepohnul, musí být v hlubokém bezvědomí. Polomrtvý. Jenže pak mu přejede baterkou přes obličej. Jen na docela krátký okamžik. A v tu chvíli se všechno změní.

Jako by do zraněného muže vjel elektrický proud. Celé to spálené tělo se najednou sevře v jakési křeči, napne se jako luk. Ústa bez rtů otevřená dokořán. Křičí, bože jak křičí. Až je to trhá na kusy, zařezává se do mysli, není kam se před tím divokým řevem schovat.

Křičí o pomoc, ale lidský hlas z něj nevychází. Jen pěna a zuby, co zuřivě koušou, trhají prázdnotu na kusy. Oči bez řas slepě tančí z místa na místo, vyděšené bílé bulvy odpojené od mysli. Jako netopýr v posledním stadiu vztekliny.

„Chlapi! Pojdte mi s ním někdo pomoci, krucinál! Tenhle maník musí do špitálu! Hned!“ zařve Venca, ale než se stihne otočit, v pohybu ho zastaví dotek chladného kovu v zátylku. Hlaveně pistole.

„Nesahejte na něj! A vy všichni, okamžitě odstupte od podezřelého! To je rozkaz!“ hlas mladíka v uniformě zní rozhodně a zároveň přeskakuje strachy. „No tak, chlapi! Prosím vás, nepřibližujte se k němu. Tohle nebylo v plánu. Něco je špatně.“

Hrozně moc špatně.